

Arrest

nr. 89 600 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Lagos en van de Yoruba etnie. Sinds uw zeven jaar werd u christelijk opgevoed door uw moeder. Zij verliet uw vader, die moslim is, in 1995 en betrok met u een kamer in het huis van een vriendin: mama Ibija. U groeide daar op zonder nog in contact te staan met uw vader. In 2004 verdween uw moeder onaangekondigd. U hebt sindsdien niet meer van haar gehoord. Zelf bleef u nog bij mama Ibija tot 2004, waarna u verhuisde naar Alagbado, Lagos. U woonde daar gedurende drie jaar, samen met enkele vrienden. In februari 2011 nam uw vader plots contact met u op. U had hem niet meer gezien of gehoord sinds 1995. Hij wilde u

zien en gaf u de opdracht naar Lyona Ipaja market te komen en daar op een wagen te wachten die hij zou zenden. Er kwam inderdaad een wagen u ophalen. U werd geblinddoekt en naar een plaats gebracht waar een bijeenkomst aan de gang was. U weet niet welke groep het was die daar bijeen zat, maar uw vader maakte er deel van uit. De twee mannen die u naar daar gebracht hadden zaten nog steeds bij u, achter in de zaal, maar u kon sommige zaken horen die gezegd werden. Ze praatten ook over Boko Haram, maar u weet niet wat juist de link was tussen deze groep en de groep van uw vader. Na de bijeenkomst kwam uw vader tot bij u. Hij wilde dat u zich terug tot de Islam zou bekeren en zou aansluiten bij de groep. Hij zei u verder niets over de groep zelf. U zei dat u er over zou nadenken. In juni werd u opnieuw opgebeld en gevraagd of u reeds iets besloten had. Er werd gezegd dat u naar een hotel moest komen, maar u ging niet. Toen begonnen uw problemen. Er kwamen mannen van de groep van uw vader langs op uw adres. U was niet thuis, maar een vriend die wel aanwezig was werd in elkaar geslagen. Hij vertelde u achteraf wat er gebeurd was. Er kwam nog een tweede bezoek, weer werd er een vriend van u in elkaar geslagen. Geen van beide vrienden diende echter klacht in. Uw vader belde u een tweede maal op en in september gaf hij u een ultimatum van twee weken, anders zou hij nog met u afrekenen. Na het tweede bezoek op uw adres veranderde u van nummer en u kreeg geen telefoons meer van uw vader. Om uit zijn handen te blijven veranderde u zo vaak mogelijk van verblijfplaats en kwam u nog slechts zelden thuis. U hebt geen weet van verdere bezoeken op uw adres. In december besloot u uit Nigeria te vertrekken. U besloot niet onmiddellijk om naar Europa te komen. Pas toen u in Libië in de cel belandde besloot u dat dit een goed idee zou zijn. U was immers al mensen tegengekomen die een reis naar Duitsland zouden kunnen regelen. Uiteindelijk bleken ze u slechts tot in België te kunnen brengen. U kwam aan in België op 31 januari 2012 en vroeg asiel aan op 02 februari 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u de eigenlijke vervolgingsfeiten allerm minst aannemelijk maakt.

U kan slechts weinig kan vertellen over de beweegredenen van uw vader, noch over de groep waarvan u volgens uw vader lid moest worden. U stelt enerzijds dat uw vader u wou overtuigen bij een politieke groep te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 8), anderzijds wilde hij dat u terug moslim zou worden (zie CGVS p. 9 en 11). Hierbij kan opgemerkt worden dat het wel erg vreemd is dat uw vader, van wie u niets meer gehoord hebt sinds 1995 (CGVS p. 10), u plots zou contacteren en u zou willen rekruteren en bekeren. Zeker aangezien u sinds 1995, toen uw moeder uw vader verliet (CGVS p. 6) tot 2004, bij uw christelijke moeder opgroeide, en uw vader nooit langskwam om problemen te maken. In 2004 verdween uw moeder plotseling (CGVS p. 5), maar u verbleef nog vijf jaar bij een vriendin van uw moeder (CGVS p. 6), eveneens zonder problemen. U kan ook niet verklaren hoe hij aan uw nummer zou gekomen zijn (CGVS p. 10). Ook over de groep waarbij u volgens uw verklaringen moest aansluiten weet u niets te vertellen (CGVS p. 11). Dat u verklaart dat uw vader enerzijds koste wat het kost wil dat u aansluit bij zijn groep, maar u er anderzijds niets over verteld zou hebben, maakt uw verhaal weinig geloofwaardig, zeker aangezien u vertelt dat hij u wel apart gesproken heeft (CGVS p. 11).

Over de problemen die uw vrienden kenden kan u evenmin veel details verstrekken. Om te beginnen kan opgemerkt worden dat u zelf nooit geslagen werd en dat u ook nooit gezien hebt dat ze uw vrienden sloegen, u verklaart enkel te weten wat zij u vertelden. Gevraagd wat zij hierover exact vertelden, kan u enkel meedelen dat ze geslagen werden en dat er naar u gevraagd werd (CGVS p. 12). Dit gebrek aan spontane details over het lot van uw vrienden, maakt dat uw relaas weinig doorleefd overkomt. U weet bovendien niet hoeveel mannen er telkens naar uw huis kwamen en ook niet of uw vader één van hen was (CGVS p. 12). Men zou verwachten dat, indien zij inderdaad in elkaar geslagen werden naar aanleiding van uw weigering lid te worden, zij u hierover wel meer informatie zouden verstrekken hebben. Daarnaast kan men van u verwachten dat u meer informatie gevraagd zou hebben, om te weten te komen waartoe uw vader (en zijn groep) zoal bereid waren om u te overtuigen lid te worden.

Het gebrek aan details over essentiële elementen uit uw relaas, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Geen van beide vrienden diende bovendien klacht in bij de politie, wat toelaat de ernst van de vermeende feiten eveneens in twijfel te trekken. U werd zelf één maal ontvoerd en tot twee keer toe opgebeld en bedreigd, maar u diende evenmin klacht in. U stelt dat de politie in uw land corrupt is, maar dat is geen voldoende verklaring voor het feit dat u niet eens probeerde hulp te zoeken in eigen land. Men mag op zijn minst verwachten dat u een poging doet in eigen land bescherming te krijgen, vooraleer internationale bescherming in te roepen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u verklaart na het ultimatum dat u (in september) van uw vader kreeg van telefoonnummer veranderd te zijn (CGVS p. 13) en dat u daarna niets meer van hem hebt gehoord (CGVS p. 10). U bleef nog tot december op uw gewoonlijke verblijfplaats op Fatai close, hoewel u niet vaak thuis was (CGVS p. 13). U vernam niets meer van uw vader of van zijn groep en voor zover u weet kwam er niemand meer langs (CGVS p. 13). Er zijn dus geen concrete aanwijzingen dat uw vader nog naar u op zoek zou zijn geweest na september 2011. Toch besluit u om in december te vertrekken uit uw verblijfplaats. Er dient dus te worden vastgesteld dat er uit uw verklaringen niet blijkt dat u niet meer veilig in Lagos had kunnen verblijven.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker weet inderdaad de beweegredenen niet van zijn vader. Een deel van zijn informatie is afkomstig van derden.

Verzoekers onwetendheid sluit niet uit dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Het CGVS gaat voorbij dat door de discriminatie en schending van mensenrechten verzoeker geen genoegdoening kan verkrijgen. Hem kan niet verweten worden niet bij de politie een klacht te hebben neergelegd.

Verzoeker heeft redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn relaas. De vrees voor vervolging volstaat; van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij met gevaar voor eigen leven in zijn land van oorsprong blijft om schriftelijke bewijsstukken te verzamelen.

Verzoeker verwijst naar de stress bij het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en opgelopen trauma's.

2.1.2. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker zal worden vervolgd omwille van zijn weigering zich te bekeren tot de islam.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Ingevolge hun onderlinge verwevenheid worden de twee aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader, van wie hij gedurende meer dan vijftien jaar niets meer had gehoord, verzoeker plots en bijzonder actief zou opsporen, onder meer door het inzetten van derden, teneinde hem te dwingen zich tot de islam te bekeren en lid zou worden van een onbenoemde groep. Het is niet aannemelijk dat verzoeker de beweegredenen van zijn vader en de groep waartoe hij zou moeten behoren, niet kan duiden. Gelet op de inspanningen van verzoekers vader om verzoeker te overtuigen, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij dienaangaande informatie kan verstrekken.

Verzoekers verklaringen inzake de gebeurtenissen die zijn vrienden zouden hebben ondergaan, werden terecht als vaag en niet doorleefd beoordeeld.

De loutere verwijzing naar de situatie van het politieapparaat is niet voldoende om de houding te verantwoorden die erin bestond om, de zwaarwichtigheid van de aangevoerde feiten in acht genomen, zelfs geen poging te ondernemen om enige vorm van bescherming te verkrijgen.

Verzoekers verwijzing naar stress, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en opgelopen trauma's kan niet aanvaard worden gelet op het feit dat het inroepen van internationale bescherming door middel van een asielaanvraag de uiting is van het vertrouwen ten aanzien van de overheid waarvan de bescherming wordt ingeroepen. Verzoeker werd tijdens het gehoor bovendien bijgestaan door zijn advocaat.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van zijn vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS